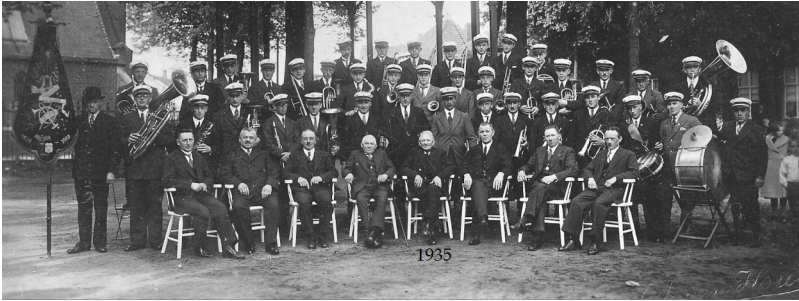

Witte nog

HET VERHAAL VAN HARRIE ROOTHANS.

Ons oudste lid Harrie Roothans, 91 jaar komt nog wekelijks naar de repetitie luisteren en daarna een kaartje leggen. Ook op de concoursen en uitvoeringen is hij altijd aanwezig. Hier zijn bijdrage aan “witte nog”.

Harrie was al op zijn 11^e jaar muzikant samen met zijn broer Toon. Ze speelden bariton en tuba. De opleiding kregen ze van Frans Groenen thuis op de opkamer. Frans woonde tegenover de winkel van Sjef Beliën.

Als klein manneke is hij ook een keer hard weggelopen voor de voorzitter van de fanfare. Die had

Witte nog

een boomgaard langs het dievenpaadje. Harrie zat met een paar andere jongens aan de appels toen Grardje er aan kwam. En of ze hard konden lopen. Grardje heeft nooit geweten dat het muzikantjes waren.

Op 7 januari 1937, op de trouwdag van prinses Juliana speelde Harrie en Toon voor de eerste keer mee op straat.

In 1939 mocht hij mee op concours in Oss. Maanden van te voren werd er al wekelijks gerepeteerd in hotel "De Ster", gerund door Frans van Engelen.

Het vervoer naar Oss was met de vrachtwagen van Rein van Asten. Het hele slagwerk bestond uit een grote en een kleine trom en de triangel, maar die kon bij iemand in zijn binnenzak. Een vergelijking met nu, nu is er alleen al een grote vrachtwagen nodig om het slagwerk te vervoeren.

In Oss aangekomen moest er eerst gegeten worden. Iedereen had een paar boterhammen bij zich en sommige zelfs een kruikje met koffie of een flesje ranja. Daarna werd er ingeblazen en afgestemd.

Onder leiding van Frans Groenen werd de eerste prijs ge-

Witte nog

haald en een lauwerkrans voor het hoogste aantal punten van het concours.

Bij thuiskomst werden ze feestelijk ingehaald door heel Lindse bevolking.

In 1940 brak de oorlog uit en moest iedere muziekvereniging zich aanmelden bij de Kultuurkamer. Dat was een door de Duitse bezetter ingesteld statuut om controle te houden over de soort muziek die gespeeld mocht worden.

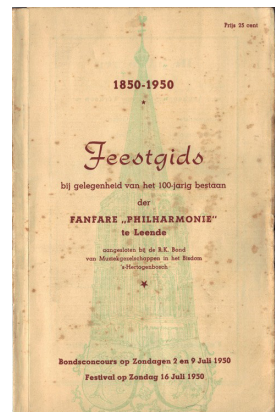

Dus zeker geen Amerikaanse jazz...

De Leendse fanfare deed er niet aan mee dus mocht er niet meer geblazen worden en de instrumenten werden verstopt. Maar Harrie en Toon vormde met een paar andere jongens een groepje en speelden stiekem toch, Ze vonden het erg leuk en bleven zo in vorm natuurlijk.

Na de oorlog werden de instrumenten weer voor de dag gehaald en begon ook het muzikale leven weer op gang te komen.

Er werd zelfs al gesproken om op concours te gaan. Dat was in 1951, nadat eerst in 1950 het 100 jarig bestaan was gevierd met een groot festival. Diverse

Witte nog

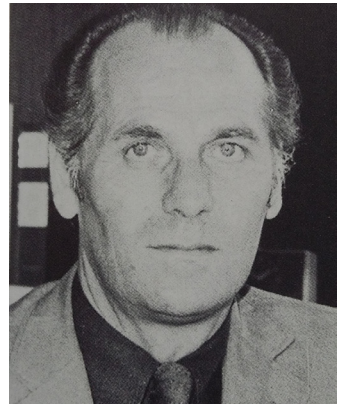
korpsen werden uitgenodigd om een concert te geven. 's Zomers werd er gerepeteerd bij Frans Groenen op een grote kiosk achter in zijn tuin en dan moesten de grote houten lessenaars van hotel "De Ster" overgebracht worden naar de kiosk. Dat was een heel werk.

Dokter de Vocht was pas in Leende als huisarts en woonde op de Valkenswaardse weg. Soms nodigde hij familie of vrienden uit en zij genoten dan in hun eigen tuin van de muziek van de fanfare.

Frans Groenen was bezeten van muziek en hij was zowel dirigent van de fanfare als van het kerkkoor, of directeur zoals men de dirigent ook wel noemde. Hij was opnieuw begonnen met de opleiding van jonge muzikanten en de fanfare werd uitgebreid met enkele talentvolle muzikanten, w.o. de gebroeders van Kuijk, maar daarover later meer.

2 Weken voor het concours werd er dagelijks gerepeteerd behalve op woensdag, want dan was er repetitie van het kerkkoor en diverse muzikanten waren ook koorzanger en het was dezelfde dirigent. (directeur)

In Tilburg werd weer de eerste

Witte nog

prijs behaald en dit was tevens het afscheid van dirigent Frans Groenen. Hij droeg het stokje over aan zijn neef Wim Groenen, een zoon van Frans zijn broer Toon.

Toen Harrie Roothans trouwde en in Eindhoven ging wonen kwam hij in het begin wekelijks met het instrument op zijn rug, op de fiets naar de repetitie in Leende. Later kwam hij met de auto. Tot zijn 75^e is hij actief muzikant geweest. Ook Paul van Kuijk wist het een en ander van vroeger te vertellen aan 'Witte nog'.

Paul vertelt:

Paul zijn vader (Jantje van Kuijk) was een bugelblazer.

'Ik heb hem thuis nooit horen blazen' zei Paul. Dat betekent dat hij thuis nooit oefende. Zijn oudste broer Willem was een super muzikant. Hij kende al heel snel een nieuwe partij en speelde dan alles uit zijn hoofd.

Hij had eens een zeer moeilijke partij geleend van Janus van Daal in Valkenswaard om op solistenconcours te gaan. Hij oefende thuis en na een paar weken bracht hij hem terug.

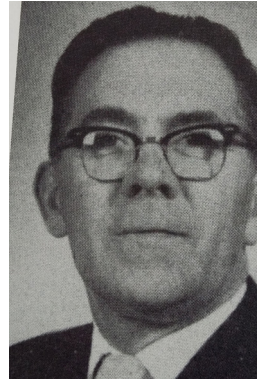
Op het solistenconcours speelde hij de partij helemaal uit zijn hoofd.

Paul en broer Jack hadden tijdens de opleiding bij Frans Groenen samen een instrument. Frans zong eerst de

Witte nog

noten voor en dan moesten zij het naspelen. Al vrij snel hadden ze het spelen onder de knie en mochten bij de fanfare meespelen. Paul speelde eerst bugel en daarna tuba. Een keer na een uitvoering lag er een grote bas op de biljart met het mondstuk naar boven. Paul blies er enkele malen op en meteen werd hem gevraagd voortaan bas te spelen. Sinds heeft hij altijd bas gespeeld.

Nu enkele verhalen over **Paul van Kuijk** zelf.

Toen Paul trouwde in Valkenswaard werd er natuurlijk een serenade gebracht. Omdat het dodenherdenking was mocht er buiten niet geblazen worden dus allemaal naar binnen en daar werd geblazen, gespeecht en felicitaties uitgesproken. En niet te vergeten de nodige consumpties genuttigd want.. en dat wist Paul ook: ' Zonder drank geen klank'.

In de bus naar huis begonnen enkele muzikanten op hun instrument te spelen. De voorzitter Siraar van Engelen kwam naar achteren in de bus en zei dat er niet geblazen mocht worden. Zodra hij weer naar voren ging stookte dirigent Wim Groenen het vuurtje een beetje op en zei: 'blazen jongens' en dus werd er keihard geblazen. Later in Leende moet er tussen de voorzitter en de dirigent toch het nodige hebben afgespeeld. Paul maakte met zijn jonge vrouw een huwelijksreis. Toen hij na een week naar huis belde en vroeg of er nog nieuws uit het dorp was, hoorde hij dat het bestuur

Witte nog

van de fanfare was opgestapt. Tijdens een repetitie waren we met een groot muziekstuk bezig en midden in de partij sloeg de dirigent Wim Groenen af en vroeg aan Paul: 'Paul, wat voor een noot heb jij in maat ... staan?' Dat weet ik niet zei Paul, ik heb mijn partij thuis liggen. Dus had hij het hele gedeelte daarvoor zonder partij me geblazen. Vertelde hij eerder iets over zijn broer Willem?

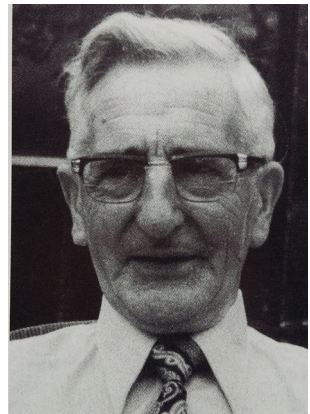
Het verhaal van **Frits Baudoin**.

De vader van Frits, Adriaan, was tromboneblazer bij de fanfare. Als hij van de repetitie thuis kwam hing hij zijn instrument aan een haak van de kapstok in de gang en een week later nam hij er weer af om naar de repetitie te gaan. Conclusie: er werd thuis nooit geoefend.

Zoon Frits klom als jochie af en toe op een stoel en nam de trombone van de kapstok en begon er op te blazen. Het begin van zijn muzikale loopbaan.

Daarna ging hij les halen bij Harrie van Lieshout. Op de verjaardag van schoolhoofd meester de Win mocht hij al met de leerlingen van de zesde klas meespelen, terwijl nog maar in de 5^e zat.

's Zomers werd er in de scheerkamer bij Harrie geoefend en 's-winters in de keuken. Dan hoefde er maar een kachel te branden. Ze waren wel met zo'n 20 man, het was een heel kabaal. Toen Harrie zijn 25 jarig jubileum bij

Witte nog

de Willem II vierde, kreeg hij als verrassing een serenade aangeboden van zijn leerlingen. Hij herinnert zich nog dat er op straat altijd dezelfde 2 marsen gespeeld werden bij de fanfare. De Pelikaan en Cecilia.

Frits was in die tijd ook bij de verken- ners. Jaarlijks gingen ze rond voor 'een heitje voor een karweitje'. Hij kwam bij Frits van de Laar in Oostrik en die had wel een karweitje; zijn instrument poetsen. Het bleek dat hij een grote bas bespeelde. Frits deed er een halve dag over en kreeg zijn heitje, een kwartje dus. Na een geslaagde opleiding kwam hij met nog een paar anderen vrij snel bij de fanfare. Zelfs tijdens de re- petities werd er volop gerookt. Het is niet te geloven, vooral sigaren. De dirigent rookte pijp en trok tijdens korte pauzes stevig aan zijn pijp. We hadden houten lessenaars en die waren aan de randen verbrand van de sigaren en sigaretten.

Het verhaal van **Adriaan van Lieshout**. Het kon natuurlijk niet anders, ook ik moest bij de fanfare.

Witte nog

Mijn vader Harrie was al jaren lid en bijna al mijn broers waren lid of lid geweest. Ook leidde hij jongen muzikanten op om bij de fanfare te komen.

Toen er weer wat instrumenten waren opgelapt of over waren werd er weer een nieuwe groep opgeleid. Er waren meer gegadigden dan er instrumenten waren dus moesten enkele leerlingen met een instrument doen. Natuurlijk kreeg ik een instrument, een altje. Jo Willems moest

samen met mij dat instrument delen. Hij moest steeds bij ons komen oefenen en mocht het instrument niet mee naar huis nemen. Natuurlijk was dat voor Jo niet om te doen en jammer genoeg haakte hij af.

Omdat mijn vader ziek was kregen wij les van Harrie van Asten. We moesten bepaalde stukjes uit het leerboekje thuis

oefenen en eens in de week op de repetitie het resultaat laten horen. We repeteerden in de zomer in een lokaal van de jongensschool maar in de winter in de keuken van Peerke de Post naast de school. Harrie was toen nog niet getrouwd. Een paar keer in de week moest ik ook thuis bij mijn vader laten horen wat ik kon. Controle dus.

Witte nog

We zijn wel met zo'n 20 man begonnen maar uiteindelijk zijn we met z'n vieren overgebleven.

Toen ik voor de eerste keer mee mocht blazen op straat heb ik eerst met Tommy van Alphen bij hen in de tuin geoefend om lopend te blazen. Dat viel in het begin niet mee en het moest ook nog in de maat. Soms trapte ik bij mijn voorganger op de hakken zodat die bijna struikelde. Ik had van iemand een harmonie pet gekregen om op zetten bij het blazen op straat. Die was veel te groot en zakte over mijn oren. De pet werd aan de binnenkant met enkele kranten opgevuld en bleef zo boven mijn oren hangen.

Op de repetitie zat ik als klein manneke tussen Toon v d Broek en Willemke Smets. Willem werkte op Leerlooierij. Hij wees steeds met zijn bruine vingers (van het leerlooien) op mijn partij aan waar we gebleven waren. Door al dat aanwijzen op de partij waren op den duur de noten niet meer te lezen.

Als ik enkele maten rust had stootte Willemke me op een gegeven moment aan, ten teken dat de rustmaten bijna over waren. Al vrij snel mocht ik met Toon vd Broek de eerste partij spelen.

Toon was behalve muzikant ook de man die de contributie van de leden ophaalde. Hij kwam dan na

Witte nog

de repetitie achter je staan met zijn schrift en potlood en als je dan niet reageerde wist hij wel dat het er deze week niet aan zat en ging hij naar de volgende met hetzelfde ritueel. Mijn vader zag wat er gebeurde en betaalde mijn contributie aan de club, maar ik kreeg te horen dat ik op tijd mijn eigen contributie moest betalen. We hadden toen diverse mensen die over de financiën gingen. Meester de Win was penningmeester, Kobus den Bakker (van Laarhoven) zorgde voor de financiën van de pakken, Toon vd Broek haalde de contributie op en er was ook nog iemand die de reiskas beheerde. Met Koninginnedag was er 's morgens een aubade en 's avonds een licht concert op de kiosk bij de kerk. Toon van den Broek was na de aubade in de Ster blijven hangen en had wat veel cognac gedronken. Hij werd 's avonds door 2 man op de kiosk geholpen en op zijn plaats gezet. Met zijn armen om zijn instrument geklemd en de pet wat naar voren had het publiek niet in de gaten dat hij geen noot had mee geblazen. Daarna hebben enkele muzikanten hem thuis aan de deur afgezet en dan werd hij door zijn vrouw Treeske binnen getrokken en de muzikanten zijn hard weggelopen.

Willemke Smets was gestopt met blazen met liep daarna

Witte nog

met het bestuur mee. In slipjas en hoge hoed. Na een concert in de tuin van Frans Groenen moest Willemke na diverse borreltjes toch het nodige vocht kwijt. Hij wilde naar een hoek van de tuin lopen maar moest onder de laaghangende takken door waardoor iedere keer zijn hoge hoed afviel die hij steeds daarna weer opzette. Na 4 of 5 pogingen nam hij de hoed in de hand en ging zonder hoed op verder.

Als de fanfare op straat uitrukte was het niet zo'n gedisciplineerde groep. Er was nog geen tamboer-maitre en wie had de leiding als de dirigent er niet was? Ik zie achter 2 basblazer Toon van Engelen(dikke Toon) en Tinus Donders. Toon had een speciale manier van lopen en kon maar amper in zijn ringbas. Tinus Donders had tijdens het lopen altijd een sigaar in zijn mond en tijdens het lopen hield hij de sigaar in zijn linker hand. Af en toe rende er iemand uit de rij naar voren en wilde dat er muziek

Witte nog

gemaakt moest worden. (Ik denk dat we dan zijn huis naderde). Later is dat toch allemaal veel verbeterd alhoewel sommige muzikanten toch echt moesten wennen aan de opdrachten van de tambour-maître.

We hadden ook een lid uit leenderstrijp, een kleinzoon van Ciske Speek sloeg de kleine trom.

Toen hij voor de eerste keer mee ging liep zijn Opa Ciske met zijn fiets aan de hand midden op straat ter hoogte van zijn kleinzoon en als er getromd moest worden dan riep Ciske: Eh Jongen, naait er up, naait er up!

Jaarlijks ging de fanfare naar Roermond om de bedevaartgangers muzikaal te begeleiden. 's Morgens was er eerst de Hoogmis met 3 Heren en 's middags een plechtig lof met aansluitend een processie. De jongere muzikanten hadden daar zo'n gruwelijke hekel aan en probeerden van alles om er onder uit te komen maar dat lukte bijna nooit. De tijd tussen de hoogmis en het lof werd door die jonge gasten opgevuld door een bezoek aan een café-tje met de nodige biertjes. Of er

Witte nog

tijdens de processie alles goed geblazen werd dat betwijfel ik en later in de bus werd er weer volop geblazen, echter geen kerkmuziek.

De eerste zondag in Mei was het dauwtrappen. Ik blies toen cornet en cornetblazers moest samen met Jan van Eert om 4 uur de reveille blazen. Dus iedere muzikant wekken. 's Zaterdags waren we naar een oprichtingsvergadering van de carnaval gegaan bij de 4 Linden. Bij de 4 Linden werd toen het laat genoeg was, niet meer getapt maar Janus Verspeek, kastelein in Strijp wist de oplossing. Kom maar mee zei hij, in Strijp is bier genoeg. Tegen 4 uur kwam ik thuis. Mijn vader was al om 3 uur opgestaan en maakte zich zorgen over het reveilleblazen. Hij had mijn pak al uit de kast gehaald en het instrument klaar gezet. Heel vriendelijk was de thuiskomst nou ook weer niet. De gewoonte was dat na het dauwtrappen en de koffietafel de jonge muzikanten naar de Achelse kluis fietste en daarna in Achel de café in.

Ieder jaar hadden we een feestavond, ook wel teeravond genoemd met worstenbroodjes en

verse worst. Na het eten stootte ik tegen een glas en het glas viel om. Harrie van Meijl werd kwaad en pats.. ik kreeg er een tegen mijn oren. De voorzitter had er Harrie 's avonds nog op

aangesproken. 's Maandags voor de repetitie kwam Harrie bij

Witte nog

ons thuis achterom. Hij ging in de kamer op zijn knieën zitten en ik moest hem tegen zijn oren slaan. Toen ik dat niet wilde pakte hij mijn hand vast en sloeg zichzelf daarmee tegen zijn oren. Zo werd het opgelost.

Harrie bracht ook altijd wat appels of noten mee voor de dirigent en zei dan :

‘hier directeur, dat is voor jou’.

Hotel de Ster brandde af in 1962 en waren we ons vast repetitielokaal kwijt. Er moest daarna veel verhuisd worden en dat was in die tijd een heel gesjouw. We hadden houten

lessenaars en die moesten

steeds één voor één naar de andere locatie gedragen worden. Ik kan me herinneren dat we daarna repetities hadden in de jongensschool, in het patronaat en vooral tegen de tijd dat we op concours gingen, (en dat was regelmatig) in de timmerwerkplaats van Tinuske en Driekske van Laarhoven in de Kattestraat, Daar was het trouwens erg gezellig met een grote houtkachel in de winter en na de repetitie gingen we

Witte nog

dan naar Dook van Laarhoven.

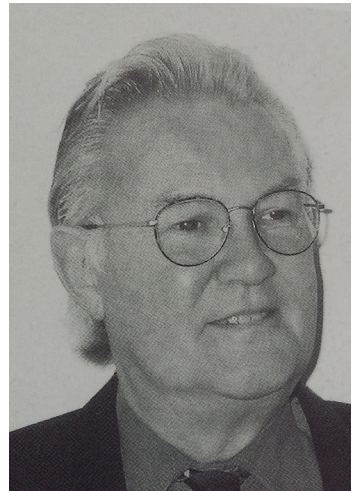
Toen het patronaat afgebroken was gingen we naar Hotel Jan de Win en Harriëke van de Broek van de patronaatskommissie was de kastelein.

In de jaren 1960/70 gingen we regelmatig op concours en haalden veel punten.

Een keer na een succesvol optreden zei een jurylid dat hij wel eens een repetitie van de Koninklijke fanfare wilde bijwonen. Hij werd een hele tijd later, bij de voorbereiding op een concours uitgenodigd. Hij luisterde tijdens de repetitie aandachtig en gaf daarna hier en daar wat aanwijzingen. Op het toen volgende concours weigerde onze concurrent te spelen. We werden nl beschuldigd van omkoping . Na een discussie en uitleg wat er werkelijk was gebeurd werd er toch gespeeld.

Ook hebben we enkele malen deelgenomen aan een buitenlands optreden namelijk: "Marswedstrijd der Lage Landen" in Hamont België.

Toen de laatste keer ook het bestuur zich tussen het corps opstelde liep het mis. De drumband had veel tijd gestoken in het counteren (om eigen as draaien en zo terug lopen) en de rest van de fanfare moest dan achter de drumband hetzelfde doen. We stelden op en zodra er ge-

Witte nog

counterd werd door de tamboers liepen enkele bestuursleden de verkeerde kant op en er klopte niet veel meer van. Na het optreden zei een van de bestuursleden tegen de tamboers: “ Jullie leren het ook nooit”. En dat viel niet in goede aarde bij sommigen, die dan ook onmiddellijk het lidmaatschap opzegde.

Dirigent Anne de Vries.

Na Wim Groenen kregen we Anne de Vries als dirigent. Anne was hobosolist bij het Brabants orkest, leraar op het conservatorium in Tilburg en gewaardeerd jurylid waar hij ons van kende. Tijdens de eerste repetitie in het Brouwershuis schrok hij zo van de kwaliteit dat hij meteen maatregelen nam. Het geluid met de helft verminderen, dus zachter blazen, de saxofoons moesten dempers gebruiken, nog nooit van gehoord. Ook gingen we vrijwillig een klasse lager spelen. Dick Bloembergen, kwam van het westen, speelde sax bariton maar was niet zo'n geweldige muzikant. Anne had hem al een paar keer bedenkelijk aangekeken tot Dick zei. Ja dirigent, ik blaas maar door tot ik een blijk van ongenoegen bij U zie. Heel lang heeft hij niet meer mee geblazen.

O.l.v. Anne gingen we in Uden een concert geven. Bij aankomst leek dat het concert buiten op een plein was in het centrum tussen het winkelend publiek en met verkeerslawaaï.

Anne gaf onmiddellijk de dirigeerstok over aan Jack van Kuijk, dirigent van het jeugdorkest.

Witte nog

Onder die omstandigheden spelen was voor een gerenommeerd musicus een aanfluiting. Hij nam het op als een belediging.

Een keer was Anne tegen 8 uur bij het repetitielokaal. Toen er om 8 uur nog maar een paar muzikanten aanwezig waren stapte hij in zijn auto en ging naar huis.

Van het Linds kwartiertje was hij niet gediend.

Na Anne de Vries kregen we Frans van Dun, een leerling van Anne en dus pas van het conservatorium. We ergerden ons dikwijls aan als we voor de zoveelste keer hetzelfde stukje moesten repeteren en bliezen liever een muziekstuk van voren naar achteren uit.

Als oudere muzikanten zijn wij nog opgeleid met do re mi fa etc. en de jongeren met c d e f. Frans vroeg aan Harrie van Asten: Harrie blaas jij daar een... E wilde hij zeggen maar bedacht zich omdat hij dacht dat Harrie dat niet zou begrijpen, eh een Mie? Neen zei Harrie, een E !!. En toen werd er natuurlijk geweldig gelachen. En daar stond Frans.

Witte nog

Het was de gewoonte dat na afloop van het Everhard Winters Wissel Festival de voorzitter ging eten met de juryleden. Een van die juryleden was componist Willy Hautvast. Een bijzonder aardige en humoristische man waar je erg mee kon lachen. Hier een van zijn grappige verhalen.

Willy Hautvast:

Ik was nog op het conservatorium maar om een paar centjes bij te verdienen was ik dirigent van een fanfare in een klein dorp.

In het muziekstuk wat we aan het repeteren waren had de tamboer eerst 8 maten rust en dan moest hij krachtig op de trom slaan. Maar daar gebeurde niks. Ik sloeg af en zei tegen de tamboer: Hé Driek, moet jij daar en daar niet op de trom slaan? Ja dirigent zei Driek, maar ik heb van te voren 8 maten rust. Ja zei ik, maar dan moet je toch die 8 maten tellen en dan..

Nee zei de tamboer, als ik rust heb dan tel ik niet, want anders heb ik nog geen rust.

Het verhaal van **Frans Simkens**

Mijn vader Sjef was 1^e bugelspeler bij de fanfare dus ook ,ik bij de fanfare.

We hadden met z'n 4-en les bij Harrie van Lieshout in de keuken.

Als 12jarige ging ik naar de kostschool, dus kon niet blazen. Toen ik na 3 jaar terugkwam van die kostschool begon ik weer te blazen en kon gewoon aansluiten bij de groep. De

Witte nog

meeste leden waren in die tijd een soort autodidacten. Mondzetting, ademhaling of buikspanning leerde je niemand. Er mochten geen meisjes bij de fanfare want men ging er van uit dat zodra ze getrouwd waren ze toch niet meer zouden blazen.

Ria van Hoof was in Leende komen wonen en speelde altsax, haar broer bugel. Toen ze zich aanmeldde werd ze niet aangenomen, haar broer wel. Uit solidariteit zegde haar broer ook af.

Later gingen leerlingen naar de muziekschool voor de cursus AMV. Het was natuurlijk niet eerlijk dat hierna de jongens konden doorstromen naar de fanfare en de meisjes niet, zodat in 1979 het eerste vrouwelijke lid haar intrede maakte. We gingen regelmatig op concours en omdat we goede resultaten haalden werden we uitgenodigd voor het Nederlands Kampioenschap. In 1995 werden we kampioen in de Ere afdeling.

Er was een landelijke SUS (sla uw slag) actie en de fanfare werd door de KRO uitgenodigd om in Hilversum de trekking van de nationale loterij op te luisteren. Toontje Maas en Huub van Engelen deden mee aan een quiz maar helaas vielen ze niet in de prijzen. Aanleggen bij de Lucht of De Ketting

Witte nog

in Den Bosch.

Na het spelen op een concours was iedereen in spanning hoe de beoordeling van de jury zou zijn. Zodra de punten bekend waren was iedereen opgelucht, vooral na een goed resultaat. Je kon kaartjes kopen waarop de eerste prijs was gedrukt en zelf kon je het aantal behaalde punten er bij schrijven. De kaartjes werden op de voorkant van de (witte) pet bevestigd en zo kwamen we

dan Leende binnen, waar we door een naburig corps werden ingehaald en ook heel Leende was natuurlijk uitgelopen. Soms moesten we ook nog op de kiosk de nummers spelen, dat was minder want we wilden het wel gaan vieren. Hoe hoger we kwamen, des te meer werd er van de muzikanten vereist en des te meer moest er geoefend worden.

Ieder jaar gaan we Sinterklaas inhalen. Een jaar gaan we hem van Leende naar Leenderstrijp brengen en een jaar later van Leenderstrijp naar Leende. Tijdens het bezoek van de Sint aan de kinderen in de school bleven we in de café De Hopes wachten tot we weer konden vertrekken. Omdat het nogal koud was dronk ik ouwe klare in plaats van bier, maar later bleek dat dat toch niet zo'n goede keuze was. Wat ben ik toch ziek geweest. Ouwe klare heb ik nooit meer gedron-

Witte nog

ken. Toon Roothans wilde iets met me afspreken. Ik was niet meer zo aanspreekbaar. Later bleek dat het meer ging om me te strikken voor Prins Carnaval in 1979.

Kasteel Heeze:

Het optreden bij het kasteel in Heeze was een speciale gebeurtenis. Temeer omdat Leende en niet Heeze werd uitgenodigd. Dat was natuurlijk ook omdat wij veel beter waren dan Heeze. Notabelen en vrienden van de Baron werden dan door hem uitgenodigd. In de pauze van het concert werd de fanfare in de wijnkelder ontvangen om het verloren gegane vochtgehalte weer op pijl te brengen. Het mag duidelijk zijn dat de 2e helft van het concert hierdoor een stuk relaxter verliep.

Tijdens een van die optredens speelden wij Panis Angelicum, met als solist Jack van Kuijk. Na de inleiding begon Jack aan zijn solo maar plotseling klonk van achter de grote trom een stem die uit volle borst de solo begon mee te zingen.. Het bleek Harrie van Meijl te zijn. De dirigent maande Harrie om te stoppen maar dat had geen resultaat. Hij ging zo op in zijn sonore zang dat ie met z'n ogen dicht zong en niks anders meer zag of hoorde.

De dirigent riep tegen het orkest, harder, harder.....

Witte nog

Het orkest en de solist begonnen harder te spelen maar ook Harrie, die zijn faam bij kerkkoor St.Ceacilia al eerder waargemaakt had, zette nog een tandje bij en zong steeds harder. Hij heeft het tot het laatst toe volgehouden en was zich van geen kwaad bewust.

Ook de fanfare van Heeze wilde graag bij de baron in het kasteel spelen en dat resulteerde dat er om het andere jaar werd opgetreden, tot uiteindelijk het budget van de baron niet meer toereikend was om een muziekkavond te bekostigen. Jammer van een mooie traditie.

Iedere twee jaar ging de fanfare op reis . Het ene jaar de fanfare, het ander jaar het Kerkkoor. In die tijd waren veel Leendenaren lid van beide verenigingen. Bij de fanfare was hiervoor een speciale reiskas.

Achter in de bus waren 4 zitplaatsen tegenover elkaar. Zodra de bus vertrok zaten daar dan Harrie van Lieshout, Sjang Rutten, Frits van de Laar en Sjef de Win. Met de bekken van de trom op de knie begonnen ze meteen te kaarten. Als er onderweg werd gestopt voor een bezienswaardigheid bleven ze gewoon doorkaarten.

Er werd indertijd trouwens veel gekaart “katten” door de fanfareleden. Na de repetitie vaak aan 3 tafels. Tegenwoordig nog aan 1 tafel. Mijn moeder zei wel eens voor de grap: “Ik weet niet of ons vader nog lang bij de fanfare zou zijn als er daarna geen kaarten was”. Ik heb ook een tijdje privéles gegeven

Witte nog

aan Ad Verhoeven. Hij wilde bas leren blazen en daarmee de SOM gaan versterken. Toen ik bij hem thuis aankwam had hij al 2 flessen wijn klaar staan en deze moest ik eerst gaan proeven.

Ook al zei ik: eerst blazen. Maar dat viel niet mee. Uiteindelijk hadden we een kwartiertje geoefend en na een uur ging ik met 2 aangesproken flessen onder m'n arm op huis aan. Ad zette goed door en trad uiteindelijk toe tot de fanfare met zijn bas en zat in de achterste rij met de trombones en de bassen.

Ad had Wilma van café Olympia de opdracht gegeven om zodra de repetitie was afgelopen de achterste rij van een potje bier te voorzien. En zo gebeurde het, zodra de laatste noot geblazen was ging de schuifdeur open en kwam Wilma met een blad bier aanrennen.

Ad verhuisde ongewild voor enige tijd naar Engeland . Aan het einde van een repetitie was er toen ineens geen blad bier meer. Er werd aan de kastelein gevraagd : Is er nog geen telefoontje of FAX uit Engeland binnengekomen? Dus niet.

Sjef de Win

Een zeer markant figuur was Sjef de Win. Hij had 7 dochters, woonde op de Zevenhuizen en was opzichter bij het waterschap en dat mocht iedereen weten. Sommige mensen noemde hem “de burgermeester van de Zevenhuizen”. Het maakte indruk als Sjef op zijn motor met een vaartje van 30 km door Leende reed. Ook was hij een trouw lid van de fan-

Witte nog

fare, altijd aanwezig en nog op tijd ook. Het blazen ging hem over het algemeen wat minder goed af.

Op een teeravond zat hij langs mijn moeder en die vroeg hem: 'Sjef, welk instrument speel jij eigenlijk?' Waarop hij antwoordde: Koos, ik heb het "galiek" geblaze. En dat klopte ook voor een groot gedeelte. Hij had al van alles geprobeerd.

Eens was er een muziek-festival in Hamont waar de fanfare met de bus naar toe ging. Sjef ging met de motor, want hij wilde graag op tijd thuis zijn want hij had de verantwoording over zijn 7

dochters. Toen het festival afgelopen was vroeg mijn vader of hij met Sjef mee mocht rijden om op tijd thuis te zijn want er moest nog gemolken worden. Ja, dat was prima, kumt er mèr achterup.

En mijn vader bij Sjef achter op de motor. Ze kwamen aan op de Zevenhuizen en Sjef zette de motor aan de kant en zei tegen mijn vader:

Zo Sjef, 'dé eindje kan de nog wel lopen', en mijn vader kon te voet nog 2 km naar Oostrik lopen.

Ook vanwege zijn postuur was Sjef een indrukwekkend persoon. We waren aan het repeteren bij Hotel Jan de Win en

Witte nog

dirigent Wim Groenen was absoluut niet te spreken over de trombones waar ook Sjef deel van uitmaakte. Geïrriteerd zei Wim Groenen :’ Mensen als beum maar bloaze ho mar’. Toen stond Sjef op en het werd even stil want ja, wat zou er gebeuren.... Met luide stem zei Sjef tegen de dirigent: “ Het wordt tied da ge eens ophoudt met die hatelijke opmerkingen te maake”. Iedereen schrok er van en de dirigent ook. Op een of andere fanfareactiviteit kwam een jonge muzikant met een van zijn dochters de bus binnen. Nou, nou, dat was wat en Sjef reageerde meteen met: ‘Dar moak ik nog unne goeie van’.

